XXVIII. Svjetski dan posvećenog života

BLAGDAN PRIKAZANJA GOSPODINOVA
XXVIII. SVJETSKI DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

SVETA MISA SA ČLANOVIMA USTANOVA POSVEĆENOG ŽIVOTA
I DRUŽBI APOSTOLSKOG ŽIVOTA

HOMILIJA SVETOG OCA FRANJE

Bazilika svetog Petra
Petak, 2. veljače 2024.

Dok je narod iščekivao spasenje Gospodnje, proroci su najavljivali njegov dolazak, kako kaže prorok Malahija: „Evo šaljem glasnika da put preda mnom pripravi. I doći će iznenada u hram svoj Gospod koga vi tražite i anđeo Saveza koga žudite. Evo ga, dolazi već – govori Jahve nad vojskama“ (3, 1). Šimun i Ana slika su i prilika tog čekanja. Vide Gospodina gdje ulazi u svoj hram i, prosvijetljeni Duhom Svetim, prepoznaju ga u Djetetu kojega Marija nosi u naručju. Čekali su ga cijeli život: Šimun, „pravedan i bogobojazan, iščekivaše Utjehu Izraelovu“ (*Lk* 2, 25); Ana, koja „nije napuštala Hrama“ (*Lk* 2, 37).

Dobro nam je gledati to dvoje starijih ljudi, strpljivih u čekanju, budnih duhom i ustrajnih u molitvi. Srce im je bilo neprestano budno, poput baklje koja stalno gori. U poodmakloj su dobi, ali njihova su srca mlada; ne daju se godinama, jer su im oči uvijek uprte u Boga sa iščekivanjem (usp. *Ps* 145, 15). Okrenuti Bogu u očekivanju, uvijek u očekivanju. Na svom su životnom putu iskusili teškoće i razočaranja, ali se nisu prepustili malodušju: nisu „umirovili“ nadu. I tako, promatrajući Djetešce, prepoznaju da se ispunilo vrijeme, da se ispunilo proroštvo, došao je Onaj koga su tražili i za kojim su čeznuli, Mesija naroda. Budno čekajući Gospodina, postaju sposobni primiti ga u novosti njegova dolaska.

Braćo i sestre, *iščekivanje Boga* važno je i za nas, za naš hod vjere. Svaki dan nas Gospodin pohodi, govori nam, otkriva se na neočekivane načine, a na kraju života i vremenâ On će doći. Stoga nas On sam potiče da ostanemo budni, da bdijemo, da budemo ustrajni u iščekivanju. Najgore što nam se može dogoditi jest to da utonemo u „san duha“, da uspavamo svoje srce, da umrtvimo

dušu, da pohranimo nadu u mračne kutove razočaranja i bezvoljnosti.

Mislim na vas, posvećena braćo i sestre, i na dar koji vi jeste; mislim na svakog od nas, suvremenih kršćana: jesmo li još sposobni živjeti u očekivanju? Nismo li ponekad previše zaokupljeni samima sobom, svojim poslovima i intenzivnim ritmom svakog dana, do te mjere da zaboravimo na Boga koji uvijek dolazi? Nismo li možda previše zaokupljeni svojim dobrim djelima da nam čak i redovnički i kršćanski život postaje „mnogo stvari koje treba obaviti“, zanemarujući naše svakodnevno traženje Gospodina? Nismo li ponekad u opasnosti planirati svoj osobni i život zajednice računajući koliki su naši izgledi za uspjeh, umjesto da radosno i ponizno njegujemo malo sjeme koje nam je povjereno, strpljivošću onih koji siju ne očekujući od toga ništa i onih koji znaju čekati Božja vremena i iznenađenja? Ponekad smo – moramo to priznati – izgubili tu *sposobnost čekanja*. To se događa zbog raznih prepreka od kojih bih istaknuo dvije.

Prva prepreka zbog koje gubimo sposobnost čekanja jest *zanemarivanje našeg unutarnjeg života*. To se događa kad umor prevlada nad zadivljenošću, kad navika zamijeni oduševljenje, kad izgubimo ustrajnost na duhovnom putu, kad nas negativna iskustva, konflikti ili plodovi koji kao da kasne pretvore u *ogorčene i ojađene osobe*. Nije dobro žvakati gorčinu, jer u redovničkoj obitelji – kao i u svakoj zajednici i obitelji – ogorčeni ljudi „namrgođenih lica“ čine zrak teškim; tim ljudima kao da je žuč u srcu. Stoga moramo ponovno zadobiti izgubljenu milost: ustuknuti i kroz intenzivan unutarnji život vratiti se duhu radosne poniznosti i tihe zahvalnosti. A to se jača klanjanjem, time da nam „rade“ koljena i srca, konkretnom molitvom koja se bori i zagovara i koja je kadra probuditi želju za Bogom, negdašnju ljubav, divljenje prvog dana, duh iščekivanja.

Druga prepreka je *prilagođavanje stilu svijeta*, koje na kraju zamijeni evanđelje. A naš svijet je svijet koji se velikom brzinom mijenja, koji veliča krilaticu „sve i odmah“, koji se iscrpljuje u aktivizmu i u poganskim hramovima konzumerizma ili u zabavi po svaku cijenu pokušava istjerati strahove i tjeskobe života. U takvom ozračju, gdje je šutnja protjerana i izgubljena, čekanje nije lako jer zahtijeva stav zdrave pasivnosti, hrabrost da usporimo korak, da ne damo aktivnostima da nas preplave, da stvorimo u sebi mjesta za Božje djelovanje, kao što uči kršćanska mistika. Pazimo, dakle, da duh svijeta ne uđe u naše redovničke zajednice, u život Crkve i na životni put svakoga od nas, inače nećemo donijeti ploda. Kršćanski život i apostolsko poslanje trebaju da nas čekanje, koje sazrijeva i molitvi i svakodnevnoj vjernosti, oslobodi od mita učinkovitosti, od opsjednutošću učinkom i, iznad svega, od preuzetnosti u kojoj Boga svodimo naše kategorije, jer On uvijek dolazi na nepredvidive načine, dolazi uvijek u vremena koja nisu naša i na načine koje ne očekujemo.

Kao što kaže francuska mističarka i filozofkinja Simone Weil, mi smo zaručnica koja noću čeka dolazak zaručnika, a „uloga buduće mladenke je da čeka […]. Željeti Boga i odreći se svega drugoga: samo se u tome sastoji spasenje" (S. Weil, *Attesa di Dio*, Milano 1991., 152). Sestre, braćo, njegujmo čekanje Gospodina u molitvi i učimo se dobroj „pasivnosti Duha": tako ćemo se moći otvoriti Božjoj novosti.

Poput Šimuna, primimo i mi u naručje Dijete, Boga novosti i iznenađenja. Prihvaćanjem Gospodina, prošlost se otvara budućnosti, ono staro u nama otvara se novome koje On sa sobom donosi. To nije lako – znamo to – jer se u redovničkom životu, kao i u životu svakoga kršćanina, teško othrvati „snazi onoga staroga": „Stareži koja je u nama nije, naime, lako prihvatiti dijete u sebi, ono novo – prihvatiti novo, u svojoj starosti prihvatiti to novo –. […]. Božja se novost pojavljuje kao dijete, a mi, sa svim svojim navikama, strahovima, tjeskobama, zavistima – sjetimo se zavistî! –, zabrinutostima, nalazimo se pred tim djetetom. Hoćemo li ga zagrliti, prihvatiti, dati mu mjesta? Hoće li ta novost doista ući u naše živote ili ćemo radije pokušati spojiti staro i novo, nastojeći da nas prisutnost Božje novosti što manje ometa i uznemirava?" (C. M. Martini, *Qualcosa di così personale. Meditazioni sulla preghiera*, Milano 2009., 32-33).

Braćo i sestre, ta su pitanja upućena nama, upućena su svakom od nas, upućena su našim zajednicama, upućena su Crkvi. Pustimo Duhu da u nama pobudi nemir, da nas pokrene kao što su to učinili Šimun i Ana. Ako poput njih živimo u iščekivanju, njegujući unutarnji život i živeći u skladu sa stilom Evanđelja, ako budemo poput njih živjeli u iščekivanju na ovaj način, prigrlit ćemo Isusa, koji je svjetlo i nada života.